

WHEN WE LIED

NEDERLANDSE EDITIE

NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR

CLAIRE CONTRERAS

Hoofdstuk 1

Finn

Drie jaar geleden

Ik weet niet wie de vrouw in de felroze jurk is, maar ik wil dat ze aan het einde van de avond mijn naam schreeuwt. Mijn eigen gedachten zetten me aan het denken. Het is totaal niet mijn stijl om dat op te merken, laat staan om dat te denken over iemand in Fairview. Dankzij mijn vader en zijn vrienden heb ik een ‘begin geen gedoe op de plek waar je woont’-mentaliteit aangenomen als het om seks gaat. In mijn geval slaat dat eigenlijk nergens op, want ik ben niet getrouwd en heb geen relatie. Toch ben ik al jaren niet meer naar bed geweest met iemand uit Fairview en tot vandaag was ik ook niet van plan daar verandering in te brengen.

Fairview groeit elk jaar aanzienlijk. Onze sociale kring is klein en incestueus; het is moeilijk om iemand te vinden die nog niet door een vriend van je geneukt is of bij wie dat nog niet geprobeerd is. Deze vrouw hoort daar niet bij. Ze praat met mijn zus, dus ik neem aan dat ze ongeveer even oud is. Als dat klopt, heeft ze op mijn middelbare school gezeten en was ze eerstejaars toen ik een laatstejaars was. Het valt te betwijfelen of ik haar toen gezien heb.

Ik zou dat niet vergeten zijn. Niet met zo’n lichaam. En dat gezicht. Fuck. Ik wil het van dichtbij zien. Het liefst ze op haar knieën zit en naar me opkijkt. Ze is prachtig, maar veel vrouwen zijn dat. Toch eist zij de aandacht op. Misschien is het de oprechte lach of de manier waarop ze haar hoofd ongetemd achterovergoot.

Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst iemand zo roekeloos met zijn gevoelens heb zien omgaan, zo vrij. Dat is wat emoties in onze wereld zijn. Roekeloos. Dat is een les die ik van jongs af aan heb geleerd en die ik niet snel zal vergeten.

Een beweging trekt mijn aandacht en zie Gracie Davis met een vastberaden blik op haar gezicht naar me toe lopen. *Fuck mijn leven.*

‘Hé,’ zegt ze als ze voor me staat.

Ik zeg niets. In plaats daarvan speur ik de zaal af naar het stelletje klootzakken die zich mijn vrienden noemen en hier net nog stonden. Het zou niet moeilijk moeten zijn om hen te vinden, want in tegenstelling tot andere avonden zijn de lichten niet gedoofd en is de zaal niet vol. Pure is een nachtclub, maar omdat dit het verjaardagsweekend van mijn zus is, mogen we de eerste verdieping van de drie verdiepingen tellende club gebruiken.

De eerste verdieping is de algemene nachtclub, de derde verdieping is de viplounge en de kelder is door mijn neef omgevormd tot een exclusieve speakeasy-seksclub, die compleet verboden terrein is voor Mallory. Voordat ik mijn eerste professionele contract tekende, heeft mijn neef me overgehaald om geld in deze zaak te investeren. Tot groot ongenoegen van mijn financieel adviseur stemde ik toe. Op papier ben ik mede-eigenaar, maar ik ben hier misschien drie keer geweest, als het al zo vaak was. Dit is het kindje van Lucas en hij behandelt het ook zo. Ik ben meer de afwezige vader die alleen langskomt als hij tijd heeft, wat in mijn geval nooit is.

Mijn zus denkt dat ik hier ben omdat het haar verjaardag is – en deze keer heeft ze extra haar best gedaan om me een schuldgevoel aan te praten. Wat zij niet weet, is dat ik hier alleen ben omdat er een paar vrienden in de stad zijn met wie ik een lucratieve zakelijke kans wilde bespreken. Anders was ik, net als de afgelopen twee jaar, weggebleven uit Fairview. Tijdens mijn eerste jaar in de competitie kwam ik in de zomer naar huis. Het tweede jaar nam ik de zomer vrij en ging ik naar Europa. Dit jaar sta ik in mijn eigen nachtclub en probeer ik gesprekken te vermijden met opdringerige types als Gracie. Eindelijk zie ik Ella aan de andere kant van de zaal staan, die het lef heeft om te grijnzen.

‘Heb je het naar je zin?’ vraagt Gracie.

‘Niet echt.’

Ze lacht. ‘Heb je het ooit naar je zin?’

‘Niet echt.’

‘We kunnen het beneden naar ons zin hebben.’ Ze legt haar

hand op mijn bovenarm en ik werp haar een blik toe waardoor ze haar hand meteen wegtrekt. ‘Het is gewoon... Ik heb je al zo lang niet meer gezien en ik weet dat we goed bij elkaar passen.’

‘Wij passen helemaal niet bij elkaar.’

‘Ik denk dat ik je van gedachten kan laten veranderen.’ Ze buigt haar rug lichtjes, waardoor haar borsten, die bijna uit haar topje vallen, tegen mijn arm schuren.

Mijn aandacht wordt even naar haar borsten getrokken, maar ik kijk snel weer weg. Ik zou natuurlijk bij haar weg kunnen lopen of naar boven kunnen gaan om het feestgedruis te bekijken vanuit het comfortabele privékantoor dat uitkijkt over de club. Maar dat doe ik niet. Ik heb mijn zus beloofd dat ik hier zou zijn en ik blijf totdat mijn telefoon in mijn zak trilt om me te laten weten dat ik hier al een uur ben.

Ik kijk weer om me heen om te zien of ik Hammie kan vinden.

Hij is degene met wie ze zou moeten praten. Ze hebben al geneukt, maar ik twijfel er niet aan dat hij nog een poging bij haar zou wagen. Ik speur de kamer af als een lach mijn aandacht trekt. De mysterieuze vrouw. Mijn zus glimlacht om wat ze zegt. Ik weet niet wat me meer verbaast: dat ik me aangetrokken voel tot deze vreemdeling of dat de glimlach van mijn zus oprecht is.

Alsof ze merkt dat ik naar haar kijk, werpt Mallory een blik op ons. Ze ziet Gracie naast me staan en trekt een walgend gezicht voor ze wegkijkt. De mysterieuze vrouw draait zich iets om en mijn ogen blijven weer op haar kont hangen. Aangezien ik hier niet woon, zou neuken met haar niet helemaal tegen mijn regels zijn. Ik heb haar voor vanavond nog nooit gezien. De kans is groot dat ik haar hierna ook nooit meer zal zien. Mijn gedachten worden onderbroken als ik een man naar haar toe zie lopen die iets in haar oor fluistert, waardoor ze fronst. Ik had er niet eens aan gedacht dat ze misschien een vriendje heeft.

‘Ik haat haar,’ zegt Gracie plotseling. Ik kijk haar verbaasd aan. ‘Die brunette in die strakke roze jurk. Ik kan niet geloven dat je zus haar aardig vindt.’

‘Wie is ze?’

‘Josslyn Santos.’ Ik negeer de afkeer in haar stem.

Josslyn. Die naam past bij haar. Ik kan het niet laten om te vragen: ‘Waarom haat je haar?’

‘Ze is een kreng.’ Gracies lippen vertrekken alsof ze iets zuurs heeft geproefd – waarschijnlijk de smaak van haar eigen bitterheid. ‘Ze heeft basketbal gespeeld voor Olympia, dus ik zag haar altijd als we de jongens gingen aanmoedigen.’

‘Basketbal?’ Met een frons bekijk ik Josslyn. Zelfs op hakken vind ik haar niet echt lang. ‘Echt?’

‘Ze denkt dat ze geweldig is.’

‘Is ze dat?’

‘Nee.’

‘Heb je haar zien spelen?’

Ze snauwt: ‘Ze is hooguit middelmatig.’

‘Je klinkt jaloers.’

‘Dat ben ik niet.’ Haar ogen worden kleiner als ze naar Josslyn kijkt.

De man – die me enigszins bekend voorkomt, hoewel ik hem niet kan thuisbrengen – stopt halverwege zijn zin wanneer er een paar meisjes bij Josslyn komen staan. Wat ze ook zeggen, het zorgt ervoor dat haar glimlach breder wordt. Een van hen geeft de man haar telefoon om een foto van hen samen te maken. De anderen volgen haar voorbeeld.

‘Voor iemand die zo middelmatig is, heeft ze wel veel fans.’

‘Ik snap niet waarom. Ze heeft zo’n vierhonderdduizend volgers op sociale media.’ Gracie maakt een afkeurend geluid. ‘Ik wist niet dat Mallory een van haar groupies was.’

Ik werp haar een blik toe waardoor ze haar rug recht. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn, zie dat ik nog twintig minuten heb en bedenk dat ik net zo goed de tijd kan doden door uit te zoeken met wie mijn zus omgaat. Zonder nog iets tegen Gracie te zeggen, loop ik naar hen toe.

Hoofdstuk 2

Josslyn

Finneas Alexander Barlow is een lopende *thirst trap*. Lang, lekker en zwaarmoedig. Warrig bruin haar, sterke kaak, verleidelijke groenbruine ogen, perfecte tanden, goed getrimde baard, brede schouders en lippen die er goed genoeg uit zien om in te bijten. Hij ziet eruit als een Disney-prins, als de prins een humeurige klootzak zou zijn. Dat is wat ik in ieder geval heb begrepen van de interviews die ik heb gezien en van de mensen die hem kennen of van hem gehoord hebben – en in Fairview is dat iedereen.

Hij speelt professioneel ijshockey en heeft in zijn debuutjaar de Calder Memorial Trophy gewonnen en twee jaar op rij de Conn Smythe Trophy. Wat volgens Damian heel bijzonder is. Maar ja, alles wat Finn doet, maakt indruk op mijn stiefbroer. En op alle anderen trouwens ook.

Op papier is Finn het complete pakket en daarom begrijp ik niet waarom hij me de hele avond al in de gaten houdt. Zodra Damian wegloopt, gaan de haren in mijn nek rechtovereind staan. Ik schrijf het toe aan de koude lucht die uit de ventilatieopeningen boven ons komt, maar wanneer Mallory stopt met praten en naar de persoon kijkt die zich net bij ons heeft gevoegd, weet ik meteen dat hij de reden is voor dit gevoel.

Mallory fronst. ‘Ga je al weg?’

‘Nog niet.’

De lage klank in zijn stem zorgt dat mijn maag samentrekt. En hij trekt nog een keer samen als we elkaar aankijken. Geen enkele foto en geen enkel interviewfragment kan deze man recht doen. De storm die zich in zijn donkergroene ogen samenpakt, zou een duidelijke indicatie moeten zijn van de verwoesting die hij

ongetwijfeld achterlaat. Omdat ik niet in de storm terecht wil komen, kijk ik weg.

‘Ik ben zo blij dat je er bent.’ Mallory glimlacht en kijkt dan naar mij. ‘O mijn god! Jullie hebben elkaar nog niet ontmoet. Dit is het meisje over wie ik je verteld heb! Degene die het record voor *triple-doubles* heeft gebroken.’

Omdat ze mijn prestaties uitspreekt tegen iemand die deze club kan vullen met trofeeën en medailles, bijt ik op mijn wang om niet te blozen, maar ik slaag erin om hem weer aan te kijken.

‘Je meent het,’ zegt hij. ‘Ik durf te wedden dat je het spelen gaat missen.’

‘Ze speelt nog steeds,’ zegt Mal lachend. ‘Luister je niet als ik tegen je praat?’

‘Niet echt.’

Ik pers mijn lippen op elkaar en kijk naar Mal, die met haar ogen rolt en dan kreunt als iemand haar naam roept. ‘Vergeet morgenavond niet,’ zegt ze met een strenge blik voordat ze wegloopt.

‘Ik zal er zijn,’ glimlach ik.

‘Wat is er morgenavond?’ vraagt Finn.

‘Niets,’ zeg ik te snel, maar dan voeg ik er ‘meidenavond’ aan toe, zodat hij niets vermoedt.

Ik kijk naar de vloer en hoop dat hij me niets meer vraagt als ik weer naar hem kijk.

Ik ben een slechte leugenaar. Bovendien wil ik Mals broer niet vertellen dat ze ons meeneemt naar een undergroundseksclub. Naar die club gaan is helemaal niet mijn ding, maar Mallory heeft opgeschept dat ze ons binnen kan krijgen, ook al zijn we nog geen eenentwintig. Ze staat erop dat we het met eigen ogen moeten zien.

‘Dus je speelt nog steeds?’ vraagt hij.

‘Ja. Ik heb een volledige beurs voor Fairview gekregen.’

‘Ze hebben een goed programma.’ Hij kijkt me aan zoals de vrienden van mijn ouders naar me kijken als ze me willen vragen of ik wel goed ben.

Ik snap het wel. Aan mijn lengte is duidelijk te zien dat ik niet kan dunken – iets wat veel mensen niet kunnen, zelfs mensen van een meter tachtig niet. Het helpt ook niet dat ik een meisjesmeisje

ben en altijd mijn liefde voor make-up met de wereld deel. Meestal vind ik het wel prettig om onderschat te worden, wat Gracie Andrews' specialiteit is.

'Laat me raden, je vriendin Gracie heeft je verteld dat ik slecht ben.'

'Ze is niet mijn vriendin. Ze is helemaal niets van mij,' zegt hij. 'Ik dacht alleen, gezien je lengte...'

'Ik weet het. Ik ben zo blij dat ze mijn lengte lang genoeg hebben kunnen negeren om mijn vaardigheden te waarderen.'

Hij barst in lachen uit, wat hem lijkt te verrassen, en frons naar me alsof ik iets verkeerd heb gedaan. Hij blijft me bestuderen alsof hij me probeert te doorgronden, wat nogal grappig is, aangezien de meeste mensen vinden dat ik een open boek ben.

Ik bedoel, ik documenteer het grootste deel van mijn leven op mijn vlog, TikTok, IG en Snap. Honderdduizenden mensen hebben een sterke parasociale relatie met mij opgebouwd, wat cool is, maar ook soms vreemd kan zijn. Zijn ogen glijden van mijn ogen naar mijn mond en gaan langzaam verder naar beneden, waardoor ik het gevoel krijg dat ik naakt ben.

'Wat, heb je niet genoeg gezien toen je me als een engerd vanuit je hoekje zat te bekijken?'

'Je merkte dat ik naar je keek?' Zijn ogen richten zich weer op de mijne. 'Je vond het vast leuk om te weten dat mijn ogen de hele avond op jou gericht waren.'

Ondanks de arrogantie in die uitspraak voel ik een steek in mijn buik. Ik slaag erin een wenkbrauw op te trekken en zeg: 'Ik wed dat je dacht dat ik dat wel leuk zou vinden.'

Hij houdt zijn hoofd schuin. 'Zeg je me nou dat je niet stond te popelen om me te vragen of ik me aan je wilde voorstellen?'

Ik laat een geërgerde lach horen. *Wat een lef heeft die vent.*

'Als ik een introductie had gewild, was ik wel naar je toe gelopen. Misschien had ik dat wel gedaan, maar je zag eruit alsof je het een beetje druk had.'

'Ik was gewoon het juiste moment aan het afwachten en probeerde te bedenken of ik een foto met je moest maken, aangezien je de populairste persoon in de zaal lijkt te zijn.'

Ik lach. ‘Laat me raden, je bent gewend om in het middelpunt van de belangstelling te staan.’

‘Misschien.’ Hij kijkt me indringend aan. ‘Dus je weet wie ik ben.’

‘Natuurlijk.’ Ik wijs in de richting waar Mallory heen is gegaan.

‘Buiten het feit dat ik de broer van Mal ben.’

Ik aarzel. Ik wil zijn toch al opgeblazen ego niet nog meer voeden, maar als ik zeg dat ik niet weet wie hij is, zou dat een enorme leugen zijn, dus besluit ik te zeggen wat ik van iedereen heb gehoord. ‘Finn Barlow. Nummer één in de NHL-draft, center voor Vegas en beruchte rokkenjager.’

Hij trekt een wenkbrauw op en steekt zijn handen in zijn zakken. ‘Je hebt me in de gaten gehouden.’

‘Alsjeblieft,’ spot ik. ‘Je zou onder een steen moeten leven om in Fairview rond te lopen en die dingen niet te weten.’

‘Hoe komt het dat we elkaar nog nooit ontmoet hebben?’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik bedoel, hoe komt het dat ik je nog nooit gezien heb?’

‘Ik weet het niet.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Perfekte timing, denk ik.’

‘Perfekte timing,’ herhaalt hij terwijl hij me nog steeds bestudeert. ‘Waar heb je op school gezeten?’

‘Olympia.’

‘Alle vier de jaren?’ vraagt hij, en als ik knik, voegt hij eraan toe: ‘Heb je Mal op Fairview ontmoet?’

We bevinden ons in verschillende sociale kringen, dus ik begrijp waarom hij het moeilijk te geloven vindt dat ik zijn zus niet ken van een schoolfeest of iets dergelijks. Hoewel de meeste kinderen op Olympia uit de hogere middenklasse komen en de school bekendstaat als de ‘school voor rijke kinderen’, is het een openbare school. Ik kan me niet voorstellen dat de Barlows zelfs maar zouden overwegen om hun kind naar een openbare school te sturen. Ze zijn niet eens naar een gewone privéschool gegaan, maar naar een van die internationale privéscholen die net zoveel kosten als een Ferrari.

‘Olivia Nassir is mijn beste vriendin. We hebben elkaar via haar ontmoet,’ leg ik uit. Livie ging ook naar Olympia. Haar

familie is niet zo rijk als de Barlows, maar hun ouders doen zaken met elkaar.

‘Mijn zus is niet erg gastvrij tegenover buitenstaanders,’ zegt hij.

‘Geloof me, dat weet ik.’ Ik glimlach als ik denk aan hoe Mal de meeste vrienden behandelt die we haar hebben voorgesteld.

Ik wil niet zeggen dat ze een bitch is, maar ze voelt zich erg ongemakkelijk in het gezelschap van mensen die ze niet kent. Gezien wat ik weet over hun opvoeding en hoeveel van haar vrienden, waaronder Gracie, haar een mes in de rug hebben gestoken, neem ik het haar niet kwalijk.

‘We moeten de verloren tijd inhalen,’ zegt Finn.

‘Wat betekent dat?’

‘Dat betekent: ga met me mee,’ zegt hij met een vurige blik.

Mijn adem lijkt uit mijn longen te worden geslagen. Ik begin te begrijpen waarom iedereen zo dol op hem is. Hij heeft de hele avond niet van me weggekeken, en de manier waarop hij tegen me praat... Het voelt goed om in het middelpunt van Finns aandacht te staan. Een gevoel dat ik me nu niet kan veroorloven – dat kan ik nooit.

Toch blijf ik nonchalant. ‘Je weet niet eens hoe ik heet.’

‘Josslyn Santos.’

Mijn hart slaat een slag over. ‘Dus jij hebt mij in de gaten gehouden.’

‘Is dat een ja?’

‘Om met je mee te gaan?’ Ik doe een kleine stap achteruit; mijn hart bonkt in mijn oren. ‘Nee.’

‘Ik moet even verduidelijken dat we het gebouw niet eens hoeven te verlaten.’

‘Echt?’ Ik laat een kort lachje horen. ‘Heb je een privékamer klaarstaan?’

‘Ja, dat klopt inderdaad.’ Hij kijkt me even aan en voegt dan toe: ‘Een kamer beneden die heel privé is.’

‘Wat praktisch van je.’ Ik bijt op mijn lip en wend mijn blik af in de hoop weer tot rust te komen. ‘Het antwoord is nog steeds nee.’

‘Omdat je niet met vreemden neukt?’ Hij knijpt zijn ogen een beetje samen. ‘We kunnen elkaar leren kennen als je dat wil.’

‘O ja?’ vraag ik, ook al zou ik dit gesprek moeten beëindigen.
‘Wanneer precies?’

‘Het liefst wanneer mijn vingers in je kutje zitten.’

O mijn hemel... Mijn lichaam verkrampst op een manier die ik nog nooit eerder heb ervaren. *Wie zegt er zulke dingen? En waarom is het sexy?* Waarschijnlijk omdat hij zo ontzettend knap is. Als die zin uit de mond van een andere man zou komen, zou ik ervan walgen. God, waarom treuzel ik en doe ik alsof ik hierover nadenk? Ik moet dit gesprek echt beëindigen. Loop weg, Josslyn. Loop als de sodemieter weg.

‘Ik kan niet geloven dat je dat net zei.’ Ik lik over mijn lippen en slik. ‘Ik ben soort van aan het daten met iemand.’

‘Je bent soort van aan het daten?’

‘Het begint net serieus te worden.’

Sinds gisteren, maar dat zeg ik niet, want dat klinkt belachelijk. Aangezien het nog maar kort geleden is en Tate nooit jaloers was toen we het nog casual hielden, weet ik zeker dat hij me mijn indiscretie zou vergeven, maar het voelt niet goed. Aan de manier waarop Finn naar me kijkt, kan ik zien dat het hem niet echt kan schelen of ik een vriendje heb. En ik kan het niet laten om hem met Tate te vergelijken, wat belachelijk is omdat ze zo verschillend zijn. Tate is het soort man dat je mee naar huis neemt om aan je moeder voor te stellen: charmant, welgemanierd, blond met blauwe ogen. Finn is het tegenovergestelde: melancholisch, kastanjebruin haar en een houding van ‘ik neuk de moeder van mijn buurman in mijn Gucci-slippers als ik dat wil’.

‘Hoelang geleden is “net”?’ vraagt hij uiteindelijk.

Ik aarzel en kijk weg. ‘Gisteren.’

‘Je maakt een grapje.’

‘Nee.’ Ik kijk hem weer aan.

‘Twee dagen? Technisch gezien zou je niet eens vreemdgaan.’

Ik schud mijn hoofd en lach zachtjes. ‘Ik zou het vreselijk vinden om jouw vriendin te zijn.’

‘Ik vraag je niet om mijn vriendin te worden. Het is een eenmalige neukbeurt. Meer doe ik niet en dat weet je vast wel, aangezien je me in de gaten houdt.’

Ik knijp mijn ogen samen. ‘Je bent zo ontzettend arrogant.’

‘Dat zou ik niet zeggen.’

‘Ik wel.’ Ik kruis mijn armen. ‘Waarom juist ik? Waarom niet Gracie? Ze leek behoorlijk haar best te doen om je aandacht te trekken.’

‘En zoals je hebt gezien, toen je deed alsof je me niet opmerkte, kreeg ze die niet.’

‘Ik begrijp nog steeds niet waarom je je tijd aan mij verspilt.’ Ik steek mijn hand op om toe te voegen: ‘Ik ben niet op zoek naar complimentjes. Ik begrijp het echt niet.’

‘Waarom jij?’ mijmert hij, zijn blik op mij gericht. Ik hou mijn adem in. Uiteindelijk haalt hij zijn schouders op. ‘Ik heb geen flauw idee.’

Dat maakt me aan het lachen. Ik weet dat ik zei dat ik geen compliment wilde, maar wat is dit nou? Ik open mijn mond om dat te zeggen, wanneer iemand achter me tegen me aan botst, waardoor ik tegen Finn aan val. We halen allebei scherp adem als mijn handen plat op zijn borst terechtkomen en hij zijn handen op mijn ellebogen legt om me te ondersteunen.

Ik duw me van hem af en adem zijn heerlijke aftershave in voor ik me volledig opricht en in zijn vurige ogen kijk om dit korte moment in mijn geheugen te griffen. Op een dag zal ik hieraan terugdenken als ‘die keer dat Finn Barlow me het hof maakte en me vervolgens opving toen ik viel’. Hoe schokkend en memorabel deze ervaring ook mag zijn, ze bevestigt één ding...

‘Ik kan absoluut geen seks met je hebben,’ zeg ik met trillende stem zodra ik een stap achteruit doe en mijn stem terugvind.

‘Ik zou absoluut geen seks met je moeten willen hebben.’

‘Joss, we moeten gaan.’ De stem komt van mijn stiefbroer, die de vreemde betovering verbreekt.

Ik draai mijn gezicht en zie dat hij nog eens goed kijkt als hij Finn daar ziet staan. Als hij bij ons komt, veegt hij zijn linkerhand af aan zijn zwarte broek in het bijzijn van Finn.

‘Sorry dat ik stoor. Damian Fletcher.’

Finn kijkt even naar zijn hand voordat hij die schudt. ‘Finn Barlow.’

Damian grinnikt. ‘Ja, ik weet het. We hebben elkaar ontmoet in The Stable. Nou ja, je hebt eigenlijk het team dat ik aanmoedigde vernietigd.’

‘Fletcher,’ zegt Finn, bijna tegen zichzelf, als hij hem weer

bekijkt. ‘Jij bent degene die werd gerekruteerd voor voetbal en ijshockey. Je was de jongste in dat team, toch?’

‘In elk team,’ zegt Dame, en ik rol nog net niet met mijn ogen omdat hij weinig doet om de zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht te verbergen.

Finn is een veel betere ijshockeyspeler, maar mijn stiefbroer heeft reden om trots te zijn op zijn atletische vaardigheden. Finn lijkt niet erg onder de indruk van hem en knikt alleen maar voordat hij zich weer tot mij wendt. Met zijn volledige aandacht op mij gericht, slaat mijn hart zo vaak over dat ik moeite heb met ademen. Hij speurt mijn gezicht af alsof hij iets zoekt om te zeggen, maar ik ben hem voor.

‘Het was leuk om je eindelijk te ontmoeten, Finn.’ Ik glimlach breed omdat ik het echt meen. Het was intens en vreemd en geweldig. ‘Gefeliciteerd met je succes.’

‘Ja.’ Zijn blik valt even op mijn lippen. ‘Het was ook leuk om jou te ontmoeten.’

Ik draai me naar Damian en leg mijn hand in zijn elleboog om mezelf stabiel te houden als we weglopen. We zijn een paar stappen verder als Finn mijn naam roept. Ik stop met lopen, waardoor Dame ook moet stoppen, en kijk over mijn schouder. Finns gezichtsuitdrukking is onleesbaar, maar de manier waarop zijn ogen over me heen glijden, bezorgt me koude rillingen.

‘Fuck perfecte timing.’

We staren elkaar even aan, tot ik het vuur in zijn ogen niet langer kan verdragen en mezelf dwing om weg te lopen.

‘Wat was dat in godsnaam?’ vraagt Dame.

‘Ik heb geen idee.’

‘Hoe was hij?’

Ik kijk naar Dame. Ik weet dat hij dat vraagt omdat hij al jaren fan is van Finn. ‘Intens.’

‘Ja, Will Hamilton heeft ons ooit aan elkaar voorgesteld, dus ik weet zeker dat hij weet wie ik ben,’ zegt Dame.

‘Waarom zei je dat dan niet, gekkie?’ vraag ik hem met een blik.

‘Ik wilde niet de loser zijn die zich alles van onze eerdere ontmoeting herinnerde.’

‘Wat maakt dat uit?’

‘Het maakt niet uit,’ zegt hij. ‘Hij probeerde een punt te maken door zich voor te stellen en te doen alsof hij me niet kende.’

‘Welk punt?’

‘Dat het hem geen reet kan schelen wie ik ben, want hij krijgt jou toch wel.’ Hij laat mijn arm los om zijn telefoon uit zijn zak te halen en loopt naar de parkeerservice.

Tijdens het wachten lijkt mijn hartslag alle kanten op te gaan. Ik realiseer me dat ik nooit heb gezegd dat Dame mijn stiefbroer is, en gezien de manier waarop we arm in arm weglieden, zou hij moeten aannemen dat we een relatie hebben... toch? Ik schud de gedachte van me af. Mallory heeft gezegd dat Finn morgenochtend vertrekt, dus wat Dame suggereert, is duidelijk niet het geval. De parkeerservice gaat de auto halen en Dame loopt weer naar me toe.

‘Wat bedoel je daarmee, Damian? Je kunt dat niet zomaar tegen me zeggen en dan weglopen.’

‘Het betekent wat ik zei. Hij is gewend zijn zin te krijgen.’

‘Ik heb hem net afgewezen en hij vertrekt morgen, dus ik zal hem waarschijnlijk niet meer zien tot... wie weet wanneer. Als ik hem ooit nog zie.’

Zijn blik wordt ernstig als we zijn auto zien aankomen. ‘Ik vertel je alleen wat ik heb gehoord. Hij is een man die alles op alles zet om te krijgen wat hij wil en die een spoor van gebroken harten achterlaat.’

‘Dus een beetje zoals jij, dan?’ Ik slik hard en wilde dat mijn hart niet zo onregelmatig zou kloppen.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Niet dat mijn mening iets uitmaakt, maar ik denk dat je bij hem uit de buurt moet blijven.’

‘Ik heb nu een vriendje, weet je nog?’

‘Herinner me daar niet aan.’ Dame moppert en doet een stap naar voren als de auto ons bereikt. Hij opent de deur voor me en loopt al pratend om de auto heen. ‘Ik kan niet geloven dat je serieus met die loser uitgaat. Je weet dat hij alleen bij je is omdat papa...’

Ik leg een hand op de deur als ik in de auto stap en zijn woorden worden overstemd door het suizen in mijn oren als ik Finn buiten zie staan. Hij kijkt naar zijn telefoon en er staat een

vrouw naast hem die een selfie neemt met een glimlach alsof ze net een prijs heeft gewonnen.

Ik begrijp het plotselinge holle gevoel in mijn maag niet, maar dat is wat ik voel als ik in de auto stap en mijn veiligheidsgordel omdoe. Het slaat nergens op. Ik ken hem niet eens. We hebben één keer een gesprek gehad. Maar als ik in bed lig, komt het ongewenste beeld van die vrouw aan zijn zijde terug, samen met het holle gevoel.

**HIJ DUWT NET ZO HARD ALS IK TREK.
HET IS SLECHTS EEN KWESTIE VAN TIJD VOORDAT HET TOUW KNAPT.
NU KAN IK ALLEEN MAAR HOPEN DAT IK DEGENE BEN DIE OVEREIND BLIJFT.**

Finneas Alexander Barlow is een waar lustobject.
Lang, knap en mysterieus. Warrig bruin haar, een scherpe kaaklijn,
verleidelijke groene ogen, perfecte tanden, een verzorgde baard,
brede schouders en lippen die smeken om gekust te worden.

Hij zou op een Disneyprins lijken, als die prins een mysterieuze klotzak was.

Vier jaar geleden leidde een toevallige ontmoeting tot een onvermijdelijke onenightstand.
Eén keer. Dat is zijn regel. Een eenmalige hook-up, zonder nummers uit te wisselen.
Dat wist ik al voordat hij zijn grenzen stelde, en hij hield zich aan zijn belofte.
Sindsdien had ik niets meer van hem gehoord.

Tot een jaar geleden het noodlot toesloeg, en hij terug naar de stad kwam en me opzocht.
De stralende glimlach en de dubbelzinnigheden waarmee hij ooit mijn hoofd op hol bracht,
waren verdwenen. Helaas was zijn woede even slopend.

Nu is hij terug als het gezicht van Fairviews gloednieuwe professionele ijshockeyteam
en zoekt hij antwoorden die ik niet heb.
Maar Finn wil dat niet accepteren.

Hij is net zo vastbesloten om mijn geheimen te ontrafelen als ik ben om ze te bewaren.

ISBN 978-94-6440-882-9

9 789464 408829 >

 SVM
PUBLISHING

 SVMUBLISHING

 SVMUBLISHING